

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 78/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., O., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, inšpekčného odboru Banská Bystrica sp. zn. ČVS: ÚIS-23/IOS-V-2006 z 22. júna 2006, uznesením Vojenského obvodového prokurátora v Banskej Bystrici sp. zn. OPv 69/06 zo 14. augusta 2006, rozhodnutím Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne sp. zn. VPt 146/06 z 15. novembra 2006, rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vojenskej súčasti Bratislava sp. zn. HPt 6/07 zo 16. apríla 2007, rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dolný Kubín, Okresného dopravného inšpektorátu Námestovo sp. zn. ORP-P-90/DI-NO-2006 z 12. júna 2006, rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu Žilina sp. zn. KRP-82/KDI-SK-2006 z 22. augusta 2006, rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru poriadkovej polície, skupiny správnej služby Námestovo sp. zn. ORP-P-2/2006 z 22. marca 2006 a rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 1 C 111/2007 z 25. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2008 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, inšpekčného odboru Banská Bystrica (ďalej len „inšpekčný odbor“) sp. zn. ČVS: ÚIS-23/IOS-V-2006 z 22. júna 2006, uznesením Vojenského obvodového prokurátora v Banskej Bystrici (ďalej len „vojenský obvodový prokurátor“) sp. zn. OPv 69/06 zo 14. augusta 2006, rozhodnutím Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „vyššia vojenská prokuratúra“) sp. zn. VPt 146/06 z 15. novembra 2006, rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vojenskej súčasti Bratislava (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. HPt 6/07 zo 16. apríla 2007, rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dolný Kubín, Okresného dopravného inšpektorátu Námestovo (ďalej len „okresný dopravný inšpektorát“) sp. zn. ORP-P-90/DI-NO-2006 z 12. júna 2006, rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu Žilina (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) sp. zn. KRP-82/KDI-SK-2006 z 22. augusta 2006, rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru poriadkovej polície, skupiny správnej služby Námestovo (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) sp. zn. ORP-P-2/2006 z 22. marca 2006 a rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 C 111/2007 z 25. októbra 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 20. februára 2006 o 00:30 h bol pri napadnutí príslušníkmi okresného riaditeľstva PZ zranený, v dôsledku čoho bol od 20. februára 2006 do 30. marca 2006 práceneschopný. Nasledujúci deň po napadnutí podal sťažovateľ po absolvovaní lekárskeho vyšetrenia *„trestné oznámenie na postup príslušníkov PZ a to na Okresnej prokuratúre v Dolnom Kubíne. Zápisnicu o trestnom oznámení so sťažovateľom spísal JUDr. J. K. K tejto zápisnici sťažovateľ doložil všetky lekárske*

správy vrátane potvrdenia o práceneschopnosti a tiež fotodokumentáciu o zraneniach“, ku ktorým došlo pri jeho spomínanom napadnutí.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva: «Dňa 23. 02. 2006 bol sťažovateľ upovedomený z Okresnej prokuratúry Dolný Kubín, že spisový materiál, t. j. trestné oznámenie spolu s jeho prílohami evidované pod sp. zn. Pn 2085/06-6 bol dňa 23. 02. 2006 z dôvodu miesenej a vecnej príslušnosti odstúpený na ďalšie konanie Vojenskej obvodovej prokuratúre v Banskej Bystrici.

Dňa 02. 03. 2006 bol sťažovateľ listom č. k. Opn 7048/06-12 z Vojenskej obvodovej prokuratúry upovedomený o odstúpení spisového materiálu na vybavenie Ministerstvu vnútra SR, Úrad inšpekčnej služby PZ - Inšpekčný odbor Stred, Banská Bystrica.

Dňa 14. 03. 2006 bolo sťažovateľ listom č. k. ČVS: UIS-23/IOS-V-2006 upovedomený Ministerstvom vnútra SR, Úrad inšpekčnej služby PZ - Inšpekčný odbor Stred, Banská Bystrica o začatí trestného stíhania. Vyšetrovateľ vykonával jednotlivé vyšetrovacie úkony tak, že dňa 30. 03. 2006 o 11:45 hod. sa sťažovateľ dostavil na základe predvolania k výsluchu svedka na OO-PZ v Námestove, kde bol ako svedok vypočutý. Následne na to sťažovateľ požiadal vyšetrovateľa o nazretie do vyšetrovacieho spisu, kde po nazretí do tohto spisu sťažovateľ podal vyšetrovateľovi návrhy na doplnenie vyšetrovacieho spisu a to o vypočutie MUDr. Z., MUDr. P. a MUDr. P. Po získaní fotokópie výpovede svedkyne - MUDr. Z. sťažovateľ zistil rozdiely medzi výpoveďou svedkyne a vypísaným záznamom o poskytnutí lekárskej pomoci zo dňa 19. 02. 2006 o 00:55 hod. Dňa 08. 06. 2006 o 11.00 hod. sa sťažovateľ opätovne dostavil na výsluch svedka na OO-PZ na predvolanie vyšetrovateľa za účelom jeho vypočutia. Po vypočutí žiadal nazrieť do vyšetrovacieho spisu, kde sťažovateľ opätovne navrhol vyšetrovateľovi doplniť spisový materiál a to najmä - vypočúť svedkov MUDr. Z., MUDr. P. a MUDr. P. Po prečítaní znaleckého posudku sťažovateľ namietal, že znalec z odboru farmácie a zdravotníctva nevykonal vypracovanie znaleckého posudku objektívne a to z dôvodu, že zranenie sťažovateľa neobhliadol osobne, spôsob zranení so sťažovateľom nekonzultoval a s osobným lekárom sťažovateľa tieto zranenia konzultoval len telefonicky. Na vypracovanie znaleckého posudku z odboru zdravotníctva boli brané do úvahy len svedecké výpovede príslušníkov PZ (...). Otázky sťažovateľa, ktoré navrhol položiť znalcovi

v zadaní na vypracovanie znaleckého posudku vyšetrovateľ nebral do úvahy. V znaleckom posudku sa znalec vyhol odpovedi na otázku k spôsobu zranenia - zlomenie sťažovateľovho nosa (akým spôsobom k tejto zlomenine došlo). Táto otázka v znaleckom posudku nie je vôbec zodpovedaná. V znaleckom posudku ďalej tiež absentuje hodnotenie znalca k spôsobu, akým bol sťažovateľ násilne vytiahnutý von z automobilu, dopadnutie na zem na pravú stranu, tiež spôsob ako ma policajti držali za ruky, každý z príslušníkov za jednu ruku, teda zranenie na tvári si nemohol spôsobiť sám pádom na zem ako to v znaleckom posudku uvádza znalec. V takom prípade, ak by si sťažovateľ spôsobil zranenie pádom na zem, mal by poranenú pravú stranu tváre a nie ľavú stranu tváre ako to v skutočnosti bolo. Taktiež zlomenina nosa, ktorú sťažovateľ utrpel následkom úderu jedného z príslušníkov PZ mu nemohla nastať následkom pádu na zem a to z toho dôvodu, že sťažovateľ mal nos zlomený a posunutý doľava a nie opačne (...). Vyšetrovateľ nevykonal úkony, ktoré mu sťažovateľ niekoľko krát navrhol a to vždy po nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu.

Dňa 22. 06. 2006 pod č. p. ČVS: ÚIS-23/IOS-V-2006 vydal vyšetrovateľ „Uznesenie“ o zastavení trestného stíhania pre prečin - zneužívanie právomoci verejného činiteľa, nakoľko konanie príslušníkov PZ zhodnotil, že nenapĺňa znaky trestného činu a preto nie je dôvod na postúpenie veci. S uvedeným uznesením vyšetrovateľa sťažovateľ jednoznačne nesúhlasil a v stanovenej zákonnej lehote dňa 04. 07. 2006 podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť).

Dňa 14. 08. 2006 Vojenská obvodová prokuratúra Banská Bystrica pod č. p. OPv 69/06-37 vydala „Uznesenie“, v ktorom sťažnosť sťažovateľa zamietla ako nie dôvodnú. Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa so stanoviskom prokurátora VOP v B. Bystrici nestotožnil, podal v zmysle § 31 ods. 1 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení žiadosť nadriadenému prokurátorovi, aby preskúmal zákonnosť postupu rozhodnutia prokurátora VOP v B. Bystrici ako aj postup vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby IOS v B. Bystrici.

Dňa 15. 11. 2006 VVP v T. pod č. VPt 146/06-7 zaslala sťažovateľovi stanovisko, že po preskúmaní jeho podnetu dospela k záveru, že namietaný postup orgánov činných v trestnom konaní bol v celom rozsahu zákonný a dôvodný. Sťažovateľ sa ani s týmto rozhodnutím VVP v T. nestotožnil a preto dňa 17. 01. 2007 podal podnet na preskúmanie postupu podriadených prokurátorov nadriadeným prokurátorom. Dňa 16. 04. 2007 pod

č. p. HPt 6/07-11 Generálna prokuratúra SR - vojenská súčasť vyrozumela sťažovateľa o spôsobe vybavenia, kde pri preskúvaní postupov vyšetrovateľa VOP v B. Bystrici ako aj prokurátora VVP v T. nezistila porušenie zákona (...). Vzhľadom na skutočnosť, že Generálna prokuratúra - vojenská súčasť sťažovateľovi neodpovedali a nereagovali na jeho podnet, dňa 01. 06. 2007 sťažovateľ Generálnej prokuratúre adresoval nesúhlas so spôsobom vybavenia ako aj opätovnú žiadosť o podrobné preskúmanie postupu vyšetrovateľa IOS v B. Bystrici VOP v B. Bystrici ako aj VVP v Trenčíne (...). Dňa 09. 07. 2007 pod č. k. HPt 06/07-18 bolo sťažovateľovi z Generálnej prokuratúry - vojenskej súčasti zaslané vyrozumenie, že jeho podnet zo dňa 01. 06. 2007 zakladá ad acta bez ďalších opatrení.

Dňa 12. 06. 2006 sa konalo ústne pojednávanie vo veci neuposlušnosti výzvy príslušníkov PZ osobou sťažovateľa na vykonanie dychovej skúšky na zistenie alkoholu v krvi, kde rozhodnutím o priestupku pod č. p. ORP-P-90/DI-NO-2006 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. f), k) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. S uvedeným rozhodnutím sťažovateľ nesúhlasil na základe čoho, sa proti tomuto odvolal. V tomto prípade neboli brané do úvahy žiadne návrhy zo strany sťažovateľa, nakoľko tie správny orgán I. stupňa pokladal za účelové.

Na základe toho sťažovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie na II. stupňový – odvolací správny orgán. Ani II. stupňový správny orgán sa s navrhovanými skutočnosťami nezaoberal a dňa 22. 08. 2006 rozhodnutím o odvolaní pod č. k. KRP-82/KDI-SK-2006 sťažnosť sťažovateľa zamietol. Na základe tohto rozhodnutia o zamietnutí odvolania sťažovateľ dňa 02. 10. 2006 podal návrh na mimoriadne konanie, v ktorom opätovne uviedol okolnosti, kde tvrdil, že nebol vodičom, že s vozidlom stál a pod. Aj napriek týmto navrhovaným skutočnostiam, orgán v mimoodvolacom konaní nevykonal také opatrenia aby bol skutok objektívne prešetrený a podnety sťažovateľa neboli akceptované ani jedným zo správnych orgánov. Dňa 4. 10. 2006 bol sťažovateľ orgánom v mimoodvolacom konaní upovedomený listom č. p. PPZ-807-2/ODP-2006, že spis bol odstúpený na ďalšie konanie na KR PZ Žilina. Dňa 07. 12. 2006 bolo sťažovateľ listom pod č. p. PPZ-807-5-2006 upovedomený o tom, že jeho návrh nespĺňa podmienky na začatie konania v zmysle § 65 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Dňa 02. 01. 2007 sťažovateľ zaslal na mimoodvolací správny orgán nesúhlas s rozhodnutím správneho

orgánu v mimoodvolacom konaní (...). Dňa 18. 01. 2007 bol sťažovateľ listom č. p. PPZ-807-7/ODP-2006 oboznámený o tom, že neboli zistené podmienky na preskúmanie rozhodnutia v mimoodvolacom konaní. Dňa 08. 03. 2007 sťažovateľ podal na Okresnej prokuratúre v Dolnom Kubíne podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ODI N. spis. zn. ORP-P-90/DI-NO-2006 zo dňa 12. 06. 2006. Vec bola na základe miestnej príslušnosti odstúpená na Krajskú prokuratúru v Žiline, ktorá dňa 07. 05. 2007 pod číslom spisu Kd 36/07-11 podnet sťažovateľa odložila ako neodôvodnený.»

Podľa názoru sťažovateľa na základe označených právoplatných rozhodnutí boli vo všetkých prípadoch porušené jeho ústavou garantované základné práva a slobody zaručené v jej čl. 16 ods. 1 a 2.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyhovel jeho sťažnosti „z dôvodu, že boli porušené jeho Ústavou garantované základné práv a slobody v zmysle čl. 16 ods. 1 a 2 Ústavy SR“. Zároveň žiada, aby ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil tieto rozhodnutia:

„1) Uznesenie o zastavení trestného stíhania č. p. ČVS: ÚIS-23/IOS-V-2006 zo dňa 22. 06. 2006 vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby PZ, Inšpekčný odbor Stred Banská Bystrica,

2) Uznesenie o zamietnutí sťažnosti Vojenského obvodového prokurátora v Banskej Bystrici pod číslom konania OPv 69/06-36 zo dňa 14. 06. 2006

3) Rozhodnutie o odložení podnetu z Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne pod číslom konania VPt 146/06-7 zo dňa 15. 11. 2006

4) Rozhodnutie Generálnej prokuratúry, vojenská súčasť Bratislava pod č. k. HPt 6/07-11 zo dňa 16. 04. 2007

5) Rozhodnutie o priestupku Okresného riaditeľstva PZ v Dolnom Kubíne, Okresný dopravný inšpektorát N., č. p. ORP-P-90/DI-NO-2006 zo dňa 12. 06. 2006

6) Rozhodnutie o odvolaní z Krajského riaditeľstva PZ, Krajský dopravný inšpektorát Žilina, č. p. KRP-82/KDI-SK-2006 zo dňa 22. 08. 2006

7) *Rozhodnutie o uložení sankcie za priestupok vydané OR PZ Odbor poriadkovej polície - skupina správnej služby N., č. k. ORP-P-2/2006 zo dňa 22. 03. 2006*

8) *Rozsudok vydaný Okresným súdom v Dolnom Kubíne, spis. zn. 1 C/111/2007-77, IČS: 5407204205, zo dňa 25. 10. 2007.*“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané

oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy uznesením inšpekčného odboru sp. zn. ČVS: ÚIS-23/IOS-V-2006 z 22. júna 2006

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napadol okrem iného označené rozhodnutie inšpekčného odboru, ktorým bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) s poukazom na § 215 ods. 4 Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie začaté pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, a nie je dôvod na postúpenie veci. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol vojenský obvodový prokurátor.

Z princípu subsidiarity ustanoveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Pod uvedený princíp subsidiarity možno subsumovať aj prípady, keď sa sťažovateľ ako účastník konania pred orgánom verejnej moci môže domáhať ochrany svojich základných práv alebo slobôd, k porušeniu ktorých malo dôjsť nezákonným rozhodnutím tohto orgánu verejnej moci využitím právnych prostriedkov nápravy, ktoré mu na tento účel dáva k dispozícii zákon.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd zistil, že nemá právomoc preskúmať označené rozhodnutie inšpekčného odboru, pretože toto prvostupňové rozhodnutie bolo

preskúmané vojenským obvodovým prokurátorom, ktorý vo veci rozhodol uznesením sp. zn. OPv 69/06 zo 14. augusta 2006 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Preto bolo potrebné sťažnosť v časti smerujúcej proti inšpekčnému odboru odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy uznesením vojenského obvodového prokurátora sp. zn. OPv 69/06 zo 14. augusta 2006, rozhodnutím vyššej vojenskej prokuratúry sp. zn. VPt 146/06 z 15. novembra 2006, rozhodnutím generálnej prokuratúry sp. zn. HPt 6/07 zo 16. apríla 2007, rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu sp. zn. ORP-P-90/DI-NO-2006 z 12. júna 2006 a rozhodnutím krajského dopravného inšpektorátu sp. zn. KRP-82/KDI-SK-2006 z 22. augusta 2006

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

K jednotlivým sťažovateľom namietaným rozhodnutiam považuje ústavný súd za potrebné uviesť:

a) Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu 15. februára 2008 a z jej príloh vyplýva, že uznesením vojenského obvodového prokurátora sp. zn. OPv 69/06 zo 14. augusta 2006 bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu inšpekčného odboru sp. zn. ČVS: ÚIS-23/IOS-V-2006 z 22. júna 2006. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 4. septembra 2006.

b) Ďalším sťažovateľom namietaným rozhodnutím vydaným 15. novembra 2006 vyššou vojenskou prokuratúrou pod sp. zn. VPt 146/06 bol po preskúmaní podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) odložený ako nedôvodný podnet sťažovateľa smerujúci proti uzneseniu inšpekčného odboru sp. zn. ČVS: ÚIS-23/IOS-V-2006 z 22. júna 2006 a uzneseniu vojenského obvodového prokurátora sp. zn. OPv 69/06 zo 14. augusta 2006. Označené rozhodnutie vyššej vojenskej prokuratúry bolo sťažovateľovi doručené 23. novembra 2006.

c) Sťažnosť ďalej smeruje proti „rozhodnutiu“ generálnej prokuratúry sp. zn. HPt 6/07 zo 16. apríla 2007. Z pripojenej prílohy ústavný súd zistil, že v danom prípade ide o vyrozumenie o spôsobe vybavenia podnetu, ktorým generálna prokuratúra sťažovateľovi oznámila, že pokiaľ ide o namietané rozhodnutia uvedené v písm. a) a b) tohto bodu odôvodnenia rozhodnutia, nezistila v postupe podriadených prokurátorov porušenie zákona alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov a taktiež sa stotožnila s obsahom vyrozumenia prokurátora vyššej vojenskej prokuratúry sp. zn. VPt 146/06 z 15. novembra 2006. Preto odložila jeho podnet ako nedôvodný. Uvedené vyrozumenie generálnej prokuratúry bolo sťažovateľovi doručené najneskôr 1. júna 2006, keď zaslal generálnej prokuratúre nesúhlasné stanovisko so spôsobom vybavenia veci.

d) Sťažovateľ napokon tvrdí, že k porušeniu jeho označených základných práv došlo aj rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu sp. zn. ORP-P-90/DI-NO-2006 z 12. júna 2006 a rozhodnutím krajského dopravného inšpektorátu sp. zn. KRP-82/KDI-SK-2006 z 22. augusta 2006:

- uvedeným rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. f) a k) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch uložená sankcia - pokuta v sume 6 000 Sk, ako aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 12 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia,

- rozhodnutím krajského dopravného inšpektorátu sp. zn. KRP-82/KDI-SK-2006 z 22. augusta 2006 bolo odvolanie sťažovateľa proti označenému rozhodnutiu okresného dopravného inšpektorátu zamietnuté a napadnuté prvostupňové rozhodnutie pozmenené v časti výroku o priestupku, v časti popisu skutku a vyslovenia viny. Uvedené

druhostupňové rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím nadobudli právoplatnosť 4. septembra 2006.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti a s prihliadnutím na dátum právoplatnosti, resp. doručenia namietaných rozhodnutí a upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. HPt 6/07 zo 16. apríla 2007, ako aj na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (15. február 2008) odoslanej na poštovú prepravu 13. februára 2008, ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 302/04, III. ÚS 315/05).

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok.

3. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy rozhodnutím okresného riaditeľstva sp. zn. ORP-P-2/2006 z 22. marca 2006

Uvedeným rozhodnutím (rozkazom o uložení sankcie za priestupok) bola sťažovateľovi uložená pokuta v sume 3 000 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v § 28 ods. 1 písm. f) a i) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 190/2003 Z. z.“). Na základe toho bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 69 ods. 1 písm. d) zákona č. 190/2003 Z. z.

Ústavný súd z obsahu spisu nezistil, že by bol sťažovateľ vyčerpal v danom prípade opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základného práva účinne poskytoval, keď napriek poučeniu o možnosti podať proti tomuto rozhodnutiu podľa § 87 ods. 4 zákona o priestupkoch v lehote 15 dní od jeho doručenia odpor, túto možnosť nevyužil a podľa

pripojeného ústrižku poštového peňažného poukazu z 22. marca 2006 uloženú pokutu uhradil.

Už prv citované ustanovenie čl. 127 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb vo veci porušenia základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Základným princípom uvedeného je to, že právomoc ústavného súdu nie je založená v prípade, ak sa sťažovateľ podaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov môže účinne domôcť nápravy prostredníctvom rozhodnutia iného orgánu verejnej moci.

Právnym dôsledkom nevyčerpania opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov je odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Keďže to tak bolo aj v okolnostiach daného prípadu, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

4. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 C 111/2007 z 25. októbra 2007

Uvedeným rozsudkom bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť Krajskému riaditeľstvu Policajného odboru v Žiline z dôvodu náhrady škody istinu 10 590 Sk s 8,5 %-ným úrokom z omeškania od 24. apríla 2007 do zaplatenia.

Ústavný súd na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) zistil, že sťažovateľ podal 17. decembra 2007 proti označenému prvostupňovému rozsudku odvolanie a v súčasnosti je na krajskom súde vedené v tejto veci odvolacie konanie pod sp. zn. 6 Co 27/2008.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd opätovne poukazuje na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv alebo slobôd len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorého namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci (napr. I. ÚS 43/04).

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku môže účastník napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na podstatu námietok, v ktorých sťažovateľ vidí porušenie svojich práv podľa označeného článku ústavy, má sťažovateľ právny prostriedok nápravy, použitie ktorého je podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou právomoci ústavného súdu na konanie vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd ústavným súdom, resp. jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa tohto článku ústavy.

Zo sťažnosti, ako aj zo súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ právny prostriedok, ktorý mu Občiansky súdny poriadok poskytuje, využil (ale dosiaľ o ňom nebolo rozhodnuté), z čoho možno vyvodiť, že jeho sťažnosť bola ústavnému súdu podaná predčasne, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv (napr. I. ÚS 53/03).

Ústavný súd ďalej odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje

a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali ako krajský súd, tak aj ústavný súd.

Aj z ďalšieho právneho názoru, ktorý je súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu, vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý by bolo možné využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy dôjde k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (IV. ÚS 21/02).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v zostávajúcej časti je potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec tejto časti odôvodnenia považuje ešte ústavný súd k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy za potrebné uviesť, že v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou zastáva názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom okresného súdu a označenými základnými právami podľa čl. 16

ods. 1 a 2 ústavy. Sťažnosť v tejto časti možno preto odmietnuť aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nedostatok právomoci, oneskorenosť ani zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Vzhľadom na to nepovažoval už ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľa na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia pre advokáta na jeho zastupovanie pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde), keďže sťažovateľ k sťažnosti takého splnomocnenie nepripojil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2008